

KORPORACE

Pavel Hénik

**Filozofický thriller inspirovaný skutečnými
událostmi z blízké budoucnosti**

Předmluva Gereda Makowitze

Až zjistíte, co jsem zač, tak mě možná někteří z vás nebudou mít rádi. Ale nebojte se, nebudu vám to mít za zlé. Rozhodně nevnímám sepsání této knihy jako soutěž o největšího sympatáka roku. Jediné, o co mi jde, je pokusit se zrekonstruovat příběh Adama Krammera v posloupnosti, jak se skutečně stal, a převyprávět ho s maximální přesností.

A ještě jedna důležitá věc. Přestože já fungování současného systému neschvaluji, jsem si plně vědom toho, že ho sám určitým způsobem spoluutvářím. Mohl bych se totiž přestat vzpírat, podvolit se a nakonec zůstat v odevzdané nečinnosti, jako to učinily milióny jiných. Jenže co je lepší – směřovat k degeneraci naprogramovanou pasivitou, anebo se aktivně podílet na rozkladu zdánlivě dokonalého světa? Vybral jsem si to druhé. Pří- má spoluúčasť na dekonstrukci systému mi dává pocit, že mi pořád ještě zůstala možnost svobodné volby.

Kapitola 001

Adam na své podřízené normálně neřve, natož aby používal vulgarismy. Jenže tohle už je přes čáru.

„No to ses jako posral, ne?“ rozkřičí se.

Celý openspace rázem ztichne. Sander na něj překvapeně hledí a zůstává nehnutě zasunutý za deskou stolu, za deskou Adamova stolu!, a částečně se ukrývá za prosvíceným nanosklem monitoru, Adamova monitoru! V tom vězí ten háček, jeho zástupce se mu bez skrupulí naboural do počítače. Komu by při tom neruply nervy?

„To's nečekal, že se tu dnes ráno objevím, co?“ pokračuje ve výlevu Adam.

Sander se vyvrátí do opěradla židle, jako by byla jeho a ne Adamova. Co si ten šmejd o sobě myslí? Adam nemá slov.

„Máš pravdu, to jsem fakt nečekal,“ spustí náhle Sander překvapivě klidným tónem a mírně u toho zakroučí hlavou.

Adam ho nepřestává hypnotizovat. Ten hajzl nemá ani tolik soudnosti, aby vyklidil pole jako provinilý pes s ocasem vraženým mezi půlky. Místo toho čeká, až ho k tomu Adam napřímo vyzve. V Sanderově výrazu je cosi nedefinovatelného, mix překvapení a úleku, což si Adam dekoduje jako pocit viny, že byl přistižený při činu.

„Tak snad zvedneš prdel a vypakuješ se od mého počítače!“

Sander krátce zaloví pohledem za sklem kanceláře mezi kójemi

v openspacu. Možná se tam pokouší hledat pomoc, ale narazí jen na několik párů vyplašených očí, které se rychle sklopí nebo uhýbají stranou. Adamovi je jasné, že v poli pěšáků Sander žádnou podporu nenajde. Když nakonec vstane, očividně tak učiní s velkou nevolí. Odsune židli, napřímí se a vyzývavě se podívá na Adama. Přes obličej se mu při tom mihne výraz jakési nesouhlasné nepatřičnosti.

„Ten pohled si laskavě nech od cesty!“ štekne po něm Adam.

Sander už neřekne nic. Vezme si svůj phablet a rozvážně vykročí k proskleným dveřím. Adama přitom nespouští z očí. Hledí na něj obezřetně, jako by míjel nějaké vzteklé zvíře, u kterého je velká pravděpodobnost, že nečekaně vystartuje do bezhlavého útoku.

Adam se ani nepohne, jen mlčky sleduje, jak podřízený vyklízí pole. Jeho ústup by mohl Adama uklidnit, ale namísto toho jej ještě víc nabudí. Sander dnes veřejně zaútočil na jeho pozici. Celou dobu chytře taktizoval a líp si to nemohl načasovat. Poslední dva týdny už Adam zase makal čtrnáct patnáct hodin denně, logicky tak neměl čas ani energii zabývat se intrikami členů týmu. Megaprojekt na orientační systém pro autonomní vozidla směřoval do finíše. Bylo jasné, že na úspěchu laserových snímačů závisí Adamův další kariéerní postup. A že by povýšení potřeboval.

Sleduje, jak se Sander šourá středovou uličkou openspacu. Adam je zvyklý problémy v týmu řešit sice intenzivně a nekompromisně, ale obvykle bez zbytečného humbuky. V tomto případě je však jasné, že tvář si může před podřízenými zachovat jedině demonstrací neoddiskutovatelné moci.

„A jestli si myslíš, že ti tohle projde, tak to seš na omylu!“ rozkřičí se znovu, až se papundeklové přepážky kójí rozvibrují.

Sander se ani neohlédne. Směřuje chodbičkou nejistým krokem, jako by si najednou nemohl uvědomit, do kterého kubikonu zaplout. Nakonec zmizí na hlavní chodbě a zahne směrem

k záchodům. Možná si z toho incidentu nadělal do kalhot, pomyslí si Adam. Dobře mu tak!

Rychlým pohledem přejede openspace. Šedý prostor přeplněný iluzí sounáležitosti. Junioři se hrbí nad gelovými klávesnicemi a snaží se zneviditelnit. Jak ti, zmetci, mohli dopustit, aby se mu Sander hrabal v počítači? Po tom, co všechno pro ně Adam udělal? Kolikrát jim kryl záda, kolikrát jim zachránil zadek? Neměli tušení, jak drsnými pravidly se řídí svět v horních patrech KORPORACE. Respektive měli, ale je to nevděčná sebranka bezpáteřních kariéristů. Jasně, kdokoliv z nich pro něj představoval konkurenci. Žádný z jeho podřízených by neváhal ani vteřinu vylézt po Adamových zádech nahoru.

Každý úrok stranou je top managementem hodnocený jako přešlap, nikoliv jako pokus o kreativitu. Drž hubu a termíny nastavené v plánu. Za žádnou cenu nezvedej hlavu a koukej makat. A Adam rozhodně makat uměl. Ve svých osmadvaceti se v kariérním žebříčku KORPORACE dostal až na pozici Development Manager s osmdesáti podřízenými v týmu. On by ale kvůli kariérnímu postupu nikdy nikomu kudlu mezi lopatky nevrátil. Jeho úspěch spočíval ve vůli a v pracovitosti. Když bylo třeba, dokázal pracovat patnáct hodin denně třeba měsíc v kuse. Všechny projekty byly cítit Adamovým potem a jeho šéf to uměl ocenit. Stejně tak i šéf jeho šéfa.

Adam sebou najednou trhne. Ať se snaží sebevíc, nedokáže si vybavit, proč se vlastně v kanceláři stavoval. Možná mu to našeptal manažerský instinkt.

Podívá se na hodinky. U-Watch ukazují 8.25. Do háje! Zdržel se v centrále déle, než zamýšlel. Vypne natvrdo počítač a chvatně vyjde z kanceláře. Ani se nenamáhá zavřít dveře. Po tomto výstupu nepředpokládá, že by se někdo znovu odvážil mu tam

lézt. Prochází uličkou a mjíj sehnuté krky. Všichni předstírají zaneprázdněnost. Najednou si připadá jak v zóně nepřítel. To si mysleli, že na to nepřijde?

Na výtah nečeká a sbíhá schody. Bere to po dvou, po třech.

U recepcce narazí do nehybného ramene turniketu. Čip opět neodoblokoval rotační mechanismus. Adam vrhne nervózní pohled na holku na recepci. Copak nevidí, že spěchá?

„Zase se to seklo!“ houkne na ni a teatrálně zacloumá ramenem turniketu.

„Už jsem vám to přece říkala,“ utrousí nejistě recepční. „Vypadá to, že váš čip je deaktivovaný.“

„To není možné. Musí to být nějaká systémová chyba.“ Vrhne na ni upřený pohled. Je to chudinka, skoro celá se klepe. Beztak jedna z dlouhého seznamu dobrovolných účastnic programu kryokonzervace oocytů.

„Nic s tím sama neudělám,“ špitne recepční a nepřestává na Adama vyděšeně hledět.

„Já ale nemám čas! Zavolejte na 999, oni to fixnou!“

„Promiňte, ale já se tam zkusím dovolat celou dobu.“ Dívka pohledem zkontroluje divoce rozblikanou červenou kontrolku. Na ucho si tiskne sluchátko telefonu a u toho bledne. Na druhé straně linky vyhrává nevkusně radostná melodie od chvíle, co ji šéf ochranky odpinknul na čekačku.

„Tak mě pusťte brankou!“

Recepční nespouští oči z varovně blikajícího světla. V jakémisi obranném reflexu si sluchátkem drtí boltec a konsternovaně hledí do nitra rudé diody. Adam na ni nechce být zbytečně zlý. Ta holka za chybu ajťáků nemůže. „Tak bude to?“ pokusí se o co nejmírnější tón. „Ujede mi kvůli vám vlak.“

Ve sloupku najednou cvakne. Adam zatlačí na chromované madlo a turniket se protočí.

Kapitola 002

Adam vyběhne z budovy KORPORACĚ a incident na recepci rázem pouští z hlavy. Soustředí se na cestu a přemítá, jak se na vlakové nádraží dostane nejrychleji. Taxi v tuhle ranní hodinu stejně nesežene, a i kdyby, zamrzl by v zácpě, a tak se rozhodne běžet.

Zkracuje si cestu přes park a snaží se nenarážet do kolemjdoucích. Je mu jasné, že jestli nenatáhne krok, vlak nestihne. Přestože se začíná potýkat s kyslíkovým deficitem, podvědomě zrychlí. Břicho mu svírá křeč způsobená neposedností žaludečních kyselin, které nemají co stravovat. Dnes ráno zpřetrhal všechny rituály. Nestihl jógu. Vynechal snídani. Nečetl ranní zprávy. Dal si jen krátkou sprchu a hrknul do sebe hrnek zeleného čaje z pytlíku. Za posledních pět let se mu nestalo, že by zaspal.

Metabolické hodiny jakoby mu vypověděly službu a přetočily se někam do směru, který nedokázal odhadnout. Vnitřní jetlag mu ubírá sílu, stejně tak jako žaludek meloucí naprázdno.

Přestože cítí, že jede na energetický deficit, nepřestává utíkat a pálí přitom zbytky cukru ve svalech. Za běhu vyloví z náprsní kapsy phablet, odemkne displej a rozklikne ikonu Protokoly. Žádné zprávy, žádné příchozí hovory. Divné. Jindy by v tuto dobu už phablet žil vlastním životem a bužel o sto šest. Že by reakce na ranní pojeb Sandera? To těžko, podobných hádek denně

v útrobách KORPORACĚ proběhnou desítky a projekty se kvůli tomu nezastaví. Musí v tom být něco jiného. Možná problém s jeho čipem. Třeba najde něco v poště, maily ale zkontroluje později. Nejdůležitější je chytit ten vlak.

Zasune phablet zpátky do kapsy a zvolní. Musí se soustředit. Čeká ho překonání magistrály. Párkrát se zhluboka nadechne a div, že se nerozkašle. V plicích se mu zřejmě uvolnily hleny. Navíc provoz je očividně na pětce, neboť čtyřproudovka stojí zatuhlá v obou směrech. Občas některé z aut nesměle poskočí kupředu jako neposedné dobytče, ale po pár decimetrech zase ztuhne na místě.

Výfukové roury si brblají svou ranní kakofonii. Podíl elektromobilů je maximálně poloviční. Adam se ušklíbne. Sliby politiků, že budoucnost patří hydromotoru, se ukázaly stejně liché, jako vyhrožování fundamentálních ekologů, že ropa v nejbližší dekádě dojde. Funkční modely katalyzačních reaktorů leží ve skladech vývojových firem a patenty na jejich masovou výrobu jsou skoupeny pragmatickým konsorciem světovládců, kteří si z ekologie udělali dotační byznys. Výjimkou není ani Borisova KORPORACĚ, která už pět let produkuje monočlánky do elektromobilů subvencovaných z rozpočtu Unie.

Adam mrkne na display U-Watch, což je další z jeho návyků. Před chvílí civěl na screen phabletu, ale ani za boha by si nevzpomněl, jaká čísla časomíra ukazovala. Další důkaz jeho roztěkanosti. Měl by se více soustředit. Ukotvit se v přítomnu. Zakořenit tu takzvanou přirozenou spiritualitu. Hlavou mu prosvítí vzpomínka na ezoterická moudra, která mu kázala Karolína.

Ale k čertu s Karolínou, Adame, soustřeď se!

Chvilí váhá a pak rázně vkročí mezi rozvibrované kapoty automobilů. Kdesi četl, že při přecházení je nejdůležitější navázat oční kontakt s řidičem. Adam na tuhle teorii kašle a směle natáhne

krok. Nahoře na křižovatce svítí červená. Věřt si. V následující sekundě se však jedno auto nepředvídatelně prudce pohne.

„Fuck!“ vykřikne Adam a na poslední chvíli se pokusí uskočit. Pozdě. Na stehně pocítí dotek nárazníku, ne nijak silně, ale stačí to na to, aby ztratil balanc. Zavravorá a po pár nekontrolovaných krocích upadne. Do pokožky na dlaních se mu bolestivě vmáčknou drobná kamenná zrníčka. Dobrzduje kolenem.

„Co děláš?“ uslyší za sebou přes hluk motorů.

Pomalou se sbírá ze země, ani se neohlédne a opět vyrazí kupředu. Belhavě kličkuje napříč silnicí, občas zabubnuje prsty na některou z kapot, aby na sebe upozornil. Na pravém koleně cítí palčivou bolest, ale snaží se ji ignorovat. Zranění omrkne až na druhé straně asfaltového moře. Kalhoty jsou prodřené a zpřetrhané nitky textilie nasávají krev.

Ohlédne se směrem do útrob těla dopravního hada, který se mezitím líně rozpochyboval. Kakofonie nabírá na síle a decibely narůstají. Řidiči směle řadí dvojky. Adam skáče pohledem po jednotlivých karosériích. Vlastně si ani nevšiml, které auto ho srazilo. Plechová anakonda se hned nato zadrhne a ozve se občasné zatroubení. Stereotypní každodenní motoristické peklo v přímém přenosu.

Phablet v saku se rozvibruje. Displej ukazuje neznámé číslo volajícího, nějaká pevná linka. Adam hovor vytípně. Teď opravdu nemá čas se vybavovat s anonymním prodávacem zemního plynu. Zamíří k proskleným výtahovým tubusům majestátně se tyčícím nad magistrálou. Když vkročí do nádražní haly, stačí mu jediný pohled, aby zjistil, že na vlakovém terminálu není něco v pořádku.

Kapitola 003

Karolína má zavřené oči a nehybně sedí v tureckém sedu. Předloktí volně položená na kolenou, prsty vzpřímené vzhůru. Zrovna končí svou ranní meditaci. Naposledy se zhluboka nadechne, břicho se jí přitom začne vzdouvat, a jakmile se naplní, kyslík začne samovolně stoupat trupem vzhůru. Jak se dostane na úroveň hrudi, dívka začne vědomě ovládat jeho další směr. Miluje ty okamžiky, kdy se svým tělem komunikuje prostřednictvím dýchání. Směřuje nádech ještě výš, až do ramen, a na temeni se jí přitom rozleje vlna jemného brnění. Tenhle pocit zbožňuje, a tak na okamžik vytrvá v absolutní nehybnosti.

V místnosti je ticho. Karolína bydlí daleko od rozbouřeného centra, kde už zřejmě v tuto ranní hodinu burácí každodenní překotnost. Dívka ještě o pár vteřin prodlouží stav vypnuté mysli a užívá si kouzlo přítomného okamžiku. Pak dlouze vyfoukne a přitom kontroluje, aby použitý dech cestoval přesně stejnou cestou, jen opačným směrem a dvakrát pomaleji. Když z jejího těla odejdou poslední zbytky vzduchu, otevře oči.

Vzápětí se rozezní mobil a Karolína sebou trhne. Zapomněla si vypnout vyzvánění, které jí teď přetrhlo meditaci. Neochotně se pro telefon natáhne. Jak nerada ten přístroj používá. Nejraději by se zbavila veškeré elektroniky, ale, bohužel, pro udržení kontaktu s klienty je to pořád nejpohodlnější cesta. Bere technologie

jako nutné zlo, nicméně věří, že všechny umělé komunikační kanály, jako například nyní tak populární sociální síť TipTop, berou lidem jejich pravou identitu. Kéž by se do mezilidských vztahů opět vrátila přirozenost, která byla člověku dána Vesmírem od samého prvopočátku existence.

Na displeji bliká neznámé číslo. Možná nějaký potenciální klient na doporučení? Karolína se zhluboka nadechne a hovor přijme. Ozve se rozrušený ženský hlas.

„To je Karolína Čiháková?“

„Ano?“ odvětví a čeká, že se žena představí.

„Volám vám ve věci Adama Krammera.“

Karolína přimhouří oči a zamyslí se. „Adama Krammera? Ale s tím já nemám nic společného. Kdo volá?“

„Je to důležité. Nebyl u vás předešlou noc?“

„Ne,“ zareaguje břitce dívka. Vlezlost některých lidí opravdu nezná mezí. Meditační rozpoložení je vmžiku vystřídáno prudkými stahy žaludku. Už to budou skoro dva roky, co se s Adamem viděla naposledy. Úplně přerušili kontakt a teď se na něj najednou ptá úplně cizí ženská. Možná jeho současná přítelkyně?

„Kdo volá?“ zopakuje dotaz, tentokrát důrazněji.

„Jsem doktorka Gabriela Lewinski. Adam je v nebezpečí, potřebuji se s ním co nejdříve spojit,“ řekne žena a v jejím tónu je znatelný nárůst urgencye.

„Jako že doktorka medicíny? Nebo práv?“

„To teď není podstatné. Všechno vám vysvětlím později.“

V Karolíně začne klíčit nepříjemný pocit. Proč ty tajnosti?

„Kde jste na mě vzala číslo?“

„Karolínó, ještě vám zavolám. Teď musím končit. Prosím, uložte si na mě telefon. Kdyby se vám Adam náhodou ozval, určitě mě kontaktujte. Je skutečně v nebezpečí, rozumíte?“

Karolína konsternovaně hledí do prázdna a neodpovídá.

„Karolínó, jste tam ještě?“

„Jsem,“ hlesne a v hlavě jí přitom víří přehršel myšlenek.

„Přísahám, všechno vám povím později, jen mi, prosím, slibte, že mi zavoláte, kdyby se vám Adam ozval.“

Ta žena zní dost zoufale, pomyslí si Karolína. Něco se asi opravdu děje.

„Brzy vám znovu zavolám,“ řekne chvatně Gabriela. „A... děkuji,“ dodá a hovor ukončí.

Mobil pohasne, ale Karolína ho dál svírá v dlani, jako by z něj bylo možné vymáčknout alespoň jednu konkrétnější informaci navíc. Nic z toho telefonátu nedávalo smysl. Ke konci hovoru ta Gabriela zněla skoro až vyděšeně. Dostal se Adam do problémů? A proč by si někdo cizí mohl myslet, že právě ona by o tom mohla něco vědět? Oba nyní žili ve zcela oddělených světech. Adam pracoval jako projektový manažer se slibnou kariérou v jedné z největších společností Unie, kdežto Karolína přestoupila na opačný břeh. Vzpříčila se systému a odmítla se stát součástí toho špinavého reprodukčního byznysu.

Okamžitě se jí vybaví jejich rozchod.

Když od Adama odcházela, její rozhodnutí vůbec nechápal. Jakmile mu to oznámila, nejprve ji přemlouval. Když to nezabralo, přešel do mírné agresivity a chladně se jí vysmíval, že se z ní stane sociální mrtvola. Ona na něj zase spustila, že neví nic o skutečném životě. Sterilita světa ohraničeného chladnými stěnami Adamova ultramoderního kondominia se jí v posledních měsících vzpříčila natolik, že byla o odchodu bytostně přesvědčená. Honosná nerezová ocel a konexové sklo, ze kterých byl vystavěn bytový komplex, kde si Adam koupil apartmán, jí začaly citelně studit. Jako by se najednou začala bát, že si o všechny ty ostré hrany moderní architektury může proříznout kůži. Musela pryč.

„Kam jako půjdeš?“ ptal se jí rozrušeně.
„Kamkoliv.“
„A co budeš dělat?“
„Cokoliv.“
„Jsi naivní.“
„Ale budu svobodná.“
„Svobodná? Teď snad nejsi svobodná?“
„Ne.“
„Jsi fakt naivka!“
„Změnil ses.“
„S tím jdi do háje. Všichni se přece v čase měníme.“
„Ty mnohem víc.“
„Tak víš co, klidně si jdi. Jdi si!“
Ještě tu noc si sbalila to nejnmutnější a odjela k rodičům.

Karolína takhle nevzpomínala už několik měsíců. A ví proč. Nikdy se po tom necítila šťastná. Život s Adamem provázel věčný shon a stres, který znásoboval neuvěřitelný tlak KORPORACĚ, aby se nechala dočasně sterilizovat a vajíčka strčila někam do mrazáku. Z toho všeho se jí dělalo zle. Nemohla takhle dál. Byla to pro ni uzavřená kapitola. Kdykoliv pak v myšlenkách náhodně zabrousila do minulosti, vždycky jí to připadalo jako vzpomínání na fiktivní život nějaké hrdinky z knihy, kterou by nikomu nedoporučila.

Znovu ožíví displej mobilu a zírá na telefonní číslo, ze kterého jí Gabriela volala. Všimne si, že má lokální předvolbu. Pohledem pak pomalu cestuje po jednotlivých cifrách, jako by se jednalo o nějaký skrytý numerický kód, který by jí pomohl rozluštit hádanku.

Nakonec odklikne ikonu malé postavičky a vytvoří nový kontakt se jménem GABRIELA???

Kapitola 004

Adam sleduje nezvyklý chaos v odbavovací hale. Působí to tu dojmem přeplněného mraveniště, do nějž vědci vstříkli emulzi roztoku glukózy. Lidé se hemží všemi směry, na první pohled neorganizovaně a zmatečně, přesně tak, jak bývají vnímány z odstupu mravenčí kupy z navršeného jehličí a větviček.

Tuší směr, kterým se vydat. Jeho vlak by měl být přistaven na západním konci terminálu. Kličkyje mezerami mezi pohybujícími se těly, občas do někoho narazí, zprvu se polohlasně omlouvá, pak už vůbec. Dotyčné už nikdy neuvidí, tak proč se namáhat se zbytečnou zdvořilostí. Uprostřed haly se zastaví. Od bezpečnostního rámu se táhne tlustá klikatá řada lidské hmoty.

Cítí, jak mu rázem polevuje soustředění a přemáhá ho únava. Volným krokem dojde k frontě a jako jateční skot smířený se svým osudem se postaví na konec. Na chvíli vypne a upře tupý pohled na muže před sebou. Zpod trička mu na tricepsech vykujují neostrá tetování. Na jedné paži rozpitý dračí motiv, na druhé možná štír, co nyní vypadá spíš jako kožní vyrážka.

Fronta se najednou zezadu pohne a přitlačí Adama na potetovaného muže. Chlapík se otočí. Vrásky naznačují, že už má padesátku za sebou a klidně by tak mohl být Adamovým otcem. Zarazí ho bezbarvost mužova pohledu napovídající absolutní

netečnost. Chlapíka čeká ještě dobrých čtyřicet let bezstarostně zbytečného bytí. Průměrnou délku života občanů Unie se podařilo díky zázrakům moderní medicíny posunout k pětadevadesátce. S touto prodlouženou životní garancí může ctěný občan klidně pár minut čekáním ve frontě promarnit.

Jenže Adam je uhnětený z jiného těsta a život měří jinými jednotkami než dekadami.

„Nevíte, co se děje?“ osloví muže se škorpiónem.

Chlápek zívne. „Vstup k nástupištím je dočasně uzavřený,“ řekne nezúčastněným tónem.

„Uzavřený? A proč?“

„Snad nějaká porucha, asi v počítačovém systému. Prý to do deseti minut nahodí.“

Do deseti minut? To už bude Adamův expres dávno pryč!

Těká očima po řádcích na obří plazmě visící vysoko nad zakloněnými hlavami. Rychle se zorientuje v dlouhém seznamu spojů. U jeho rychlovlaku problikává pět minut zpoždění. Zkontroluje čas na U-Watch. Do odjezdu zbývají pouhé tři minuty. Odhaduje, že před ním stojí padesát lidí. To nemá šanci stihnout.

V sázce je všechno.

Přezíravým pohledem přeje klikací se dav plebejců a moc nechybí, aby k nim začal cítit nenávisť. Vždyť ho zdržují od dosažení cíle! Rázem v něm narůstá pocit vlastní superiority. Má přece právo vystoupit z řady a to doslova. Opět nabírá sílu a začíná se nastartovávat. Nesmí selhat. Nemůže dopustit, aby jeho budoucnost měla podobu shrbených zad z věčného čekání ve frontě na nepodmíněný občanský příjem. Odevzdanost, poddajnost, nezúčastněnost. Nic pro něj. Adamovi je jasné, že i dílčí neúspěch na projektu by znamenal ztrátu všeho. Tak jsou nastavena pravidla KORPORACĚ – *UP or OUT*.

Adam ukročí stranou a směle zamíří k bezpečnostnímu rámu.

„K vlakům se nyní nedostanete,“ varuje ho už z dálky sekuriťák v oranžové reflexní vestě.

Adam mu zamává před očima VIP kartičkou přepravní společnosti Blue Speed. Umí být přesvědčivý, ale nyní zvolí jinou strategii. Nasadí prosebný výraz.

„Já to chápu, ale já mám priority pass. Ujede mi to.“

Sekuriťák se ani nehne a prsty pevně svírá hranu zábrany. „Je přísný zákaz tam kohokoliv pouštět.“

Adam se k němu nakloní a tlumeně řekne: „Tak udělejte výjimku. Prosím.“

Prosím. Jak je to dlouho, co to slovo použil naposled? Ve firemní kultuře KORPORACĚ se prosíky nenosí. Udělej, co se po tobě chce, nebo tě vyměníme. Od té doby, co se stal Development Managerem, už rozdával jen příkazy.

„Prosím vás,“ snaží se dál obměkčit hlídače.

„Ne, fakt to nejde.“

Adam pokřiví obličej do úpěnlivé grimasy. Nic nehraje. Opravdu se pohybuje na hraně zoufalství. Nedokáže si představit, že jeho kariéra skončí v ušmudlané nádražní hale.

„Prosím, fakt vás strašně prosím,“ spustí nanovo a sepne u toho dlaně, jako by se modlil. „Jestli mi to ujede, stane se nesmírná životní tragédie.“

Výraz sekuriťákovy tváře na mikrovteřinu změkne. Možná mu Adamova věta způsobila zkrat v mozku, možná zabrnkala na nějakou citlivou strunu. Muž poodstoupí stranou. „Tak ale rychle,“ řekne a mírně odšoupne zábranu, tak akorát, aby se mohl Adam protáhnout.

Kapitola 005

Adam se rozběhne do podchodu. Nechce se vystavovat riziku, že by se ho někdo pokusil zastavit. Stal se totiž zázrak. Ve světě jednoznačně definovaného řádu, na který dohlíží všudypřítomné oko některé ze statisíců bezpečnostních kamer, se solidarita téměř vytratila. Pomyslnou čáru vymežující zónu nastavených pravidel se nikdo neodváží překročit. Možná toho chlápka za prohrěšek nevyhodí, pomyslí si. Spíš ano. Má kvůli tomu Adama hryzat svědomí? Ten muž přece věděl, čeho se dopouští. Adam ve vteřině přestává na sekuritáka myslet. Hlavní je, že se dostal dovnitř. Už dávno neplatí vzosná manažerská poučka, že cesta je cíl. Ve světě KORPORACE zůstal pouze cíl.

Právě podbíhá další LCD panel, na němž u jeho vlaku zlověstně bliká BOARDING. Na eskalátoru bere schody po třech. Dal by to snad i po čtyřech, ale v koleně se stále ozývá bolest, která se při výstupu připomene ještě větší intenzitou. První, co po příjezdu bude muset udělat, je zaskočit do nějakého obchodu s konfekcí a koupit si nové kalhoty. S prodřenou dírou na jednaní nemůže dorazit. V tom tkví problém služebních cest rychlovlakem na otočku. Člověk si na cestu náhradní kalhoty nezabalí.

Perón je překvapivě vylidněný. Orientační LCD cedule jsou zresetované. Zpoždění je očividně způsobené kolapsem celé sítě,

což Adamovi hraje do karet. Před nahozením řídicího systému se magnetické brzdy soupravy neodoblokují.

Jízdenku má Adam uloženou ve phabletu. Stejně jako celý svůj život. Jen co přístroj vyloví, začne rolovat poštou. Divné, do Inboxu mu ještě nenapadaly žádné nové e-maily. Něco je zkrátka špatně. Probírá se sloupem zpráv dál do historie a hledá potvrzení rezervace sedadla. Náhle ho polije horko. Maily za posledních pár dní jsou fuč! Možná dokonce i týdnů. V návalu stresu se najednou nemůže zorientovat v čase. Překotně zkontroluje připojení do sítě. U ikonky 5G má plný počet čárek, a tak znovu nechá zaktualizovat poštu. Šipečka na displeji se roztočí a pod ní začne problikávat hlášení *Probíhá synchronizace*. Adam se nervózně rozhlédne kolem sebe. Žaludek se mu nepříjemně sevře a on s vypětím všech sil polkne kyselou slinu.

Rychlými kroky obchází vagóny a frustrovaně hledí dovnitř, jako by skrz skleněnou stěnu mohl najít sedadlo se svým jménem. Jedny dveře kousek od něj zasyčí a vystoupí uniformovaná stevardka.

„Jedete s námi?“

Adam znejistí a na pár vteřin zaváhá. Sám se své reakci podiví. Jasně, jedu s vámi, měla znít pohotová odpověď, ale jako by si najednou nemohl uvědomit, z jakého důvodu se octnul právě na tomto místě a v tomhle čase. Stahy žaludečních stěn nemilosrdně ženoucí kyselou šťávu vzhůru vrátí Adama do přítomna. Přijde si, jako by se právě probudil z nejhlubšího spánku a snažil se rozpomenout na proběhlý sen.

„Jo, jedu, ale...“

„Tak si rychle nastupte,“ skočí mu do řeči stevardka. „Už to nahodili, za pár vteřin jedeme.“

Adam naskočí na stupínek a protáhne se dveřmi kolem drobné dívky. I v tom zmatku si uvědomí závan jejího parfému. Nějaké

sladké ovoce. Znovu odemkne displej phabletu. Šipečka aktualizace pořád líně rotuje kolem dokola.

„Ve kterém voze sedíte?“ zeptá se stevardka.

„Ve kterém?“ zopakuje nepřítomně Adam a hypnotizuje displej, který mezitím potemní, až zhasne úplně a s ním i poslední naděje, že jízdenku z telefonu vydoluje. V ústech se mu usídí nepříjemná acidní pachůť.

„Tak ve kterém voze sedíte?“

Adam nasucho polkne. „Nevím, nějak se mi seknul Phablet,“ řekne a zvedne pohled od telefonu. Před sebou spatří milý dívčí obličej s perfektně symetricky vystouplými lícními kostmi. Pod hnědýma očima zaregistruje shluk drobných pih. Svou krásou mu stevardka trochu připomene Alinu. Najednou ji zatouží popadnout za útlá ramena a přitisknout ji na sebe. Do háje, co se to s ním děje? Narůstající zoufalost ho rychle přemáhá, jako by mu v mozku chyběl nějaký enzym, zodpovědný za produkci vnitřního štěstí.

Rotory turbopohonů ve vzdálených útrokách soupravy se tlumeně rozbzučí. Zelené světélko na otevírání dveří zčervená a cvakne elektrozámek. Už není cesty ven. Souprava sebou mírně cukne. Náhle Adama přepadne pochybnost, jestli vůbec nastoupil do správného vlaku. Sloupky na nástupišti za oknem se rozpo pohybují. Jeden stíhá druhý, druhý třetí, třetí... Desátý už je rozmlžený. Nástupiště zmizí a mezimozek vysílá tělu signál prudšího klesání trati. Dráha padá pod zem, aby se po přímé lince dostala ven ze zástavby metropole. Na LCD panelu visícím pod stropem se dvoučíslí ukazující rychlost prolne do trojčíslí. V pár vteřinách se řítí vlak kupředu dvěstěkilometrovou rychlostí a cifra stále narůstá. Průměrná provozní rychlost bývá okolo 350 kilometrů za hodinu. Na hranici města, kde se souprava opět vyloupne na denní světlo, to netrvá ani minutu.

„Nemůžu vás tu nechat stát. Potřebuji vás okamžitě usadit,“ uslyší jakoby z dálky.

„Cože?“ Adam mrkne na jmenovku a čte KATY. Katy, Katy, Katy. V hlavě mu řinčí ozvěna jména, které nevyslovil. Prsty si promne spánky. Začíná ho bolet hlava? Na migrény přece nikdy netrpěl.

„Pane?“ ozve se znovu stevardka. „Kde sedíte?“

Adam přimhouří oči, jako by nemohl zaostřit. Otočí černý displej phabletu proti stevardčinu obličejí. „Sekl se mi phablet. Já nevím, kde sedím.“

Katy pohotově vyloví z kožené brašny u pasu palubní tablet. „Nepamatujete si alespoň vagón?“

„Ne,“ pronese nepřítomně Adam a zkouší zašátrat v paměti, kdy si dělal online rezervaci. Přijde mu, jako by se to stalo už před několika týdny. Vybavuje si jen čas odjezdu, jinak má v hlavě dokonale vygumováno. Jízdenku mu určitě bookoval někdo z obchodního, takže by ji mohla Katy vyhledat podle zákaznického čísla KORPORACE. Bolest mu mezitím prostupuje celou hlavou.

„Ale možná to byla jízdenka na jméno, nebo taky na firmu, takže byste...“ Větu nedokončí, neboť migréna jej totálně zparyzuje.

„To už je teď stejně jedno,“ pronese odevzdaně Katy nad tabletem. „V mém úseku už jsou všichni cestující na svých místech. Vaše rezervace je zřejmě v jiném voze a přecházet mezi vagóny je za jízdy zakázáno.“

„Za-ká-zá-no?“ přehláskuje s obtížemi Adam.

Katy si otázky nevšímá a dál něco řeší v tabletu. „Budu vám muset vystavit novou jízdenku,“ mumlá polohlasně, spíš jen pro sebe.

„Proč je to zakázané?“ vypraví ze sebe Adam a promne si oči. Bolest hlavy neustupuje.

„Proč?“ zopakuje mírně rozladěně Katy. „Protože podle předpisů už byste měl dávno sedět. Vlastně jsem pravidla porušila už ve stanici, když jsem vám otevřela dveře.“

Adamův emočně-inteligenční potenciál v posledních minutách výrazně ochabl. Vůbec nechápe, o čem stevardka mluví.

„Co se mi jako může stát, vždyť...“

„Bezpečnostní předpisy, chápete?“ skočí mu opět do řeči Katy. „Mohli by mě za to vyhodit,“ dodá a z tváře jí vymizí veškerá přítvost.

Adam nasucho polkne. Už zase někomu hrozí vyhazov. Zatočí se mu hlava a opře se dlaní o sklo u dveří.

„Je vám dobře?“ zeptá se vylekaně Katy. „Mám...“

Adam registruje dívčiny pohybující se rty, ale hlas jako by přicházel odkudsi ze sousedního vagónu.

Myslím..., že je to tím, že jsem dnes nesnídal... Dívá se na Katy skelným pohledem.

Stevardka otvírá ústa na prázdno.

„...ete vodu?“ odzírá jí ze rtů, než světla v soupravě zhasnou.

Kapitola 006

Alina si v hlavě přehrává proběhlý telefonát. Z toho rozhovoru nemá dobrý pocit. Ještě nikdy se nestalo, že by se jí někdo ptal na klienta. Jak by taky mohlo. Nikde si nevedla seznam, nikomu se o své práci nezmiňovala, na netu měla profil označený falešným jménem. V imigrační databázi Unie byla oficiálně vedená jako „studující“. Na přednášky na fakultě chodila pravidelně. Nijak nevyčnívala z davu. Studium zvládala spíš s nadprůměrným prospěchem. Moc kamarádů mezi spolužáky neměla. Klíčem k úspěchu v jejím podnikání byla absolutní diskrétnost. Od klientů si držela odstup a ctěla zásady soukromí. Bylo jen málo zákazníků, které znala pravým jménem.

Většinou preferovala, když si dávali obecná, obyčejně znějící jména, pod nimiž si je pak ukládala do mobilu. Přidávala k nim výrazná přízviska podle toho, jak na ni zapůsobili, aby si je v případě dalšího setkání snadno vybavila.

Jack Páchnoucí.

Martin Prskavka.

Pavel Rychlovka.

Adam byl jedním z mála těch, u něhož znala nejen skutečné jméno, ale i příjmení.

Adam Krammer.

Proč jí ho vlastně kdysi řekl? Dokonce hned první večer. Nikdy by to po něm nechtěla. Sama se mu představila pouze jako Alina,

on to ale asi vzal podle pravidel vedení obchodního jednání. Očividně byl u prostitutky poprvé.

Nicméně ji zaujal hned na první pohled. Byla z něj cítit vnitřní samota, což měli s Alinou společné. Snad i proto v jeho případě udělala tolik výjimek z jinak striktně dodržovaných pravidel. Dokonce ho u sebe nechávala přespat. Často povídal. Před sexem i po něm. Vedl dlouhé monology o své práci. Zřejmě se neměl komu svěřit, i když řídil několik desítek podřízených. Na pozici lídra tak velkého týmu to asi ani jinak nešlo. O rozdělaných projektech nikdy nemluvil souvisle ani příliš konkrétně, spíš jen útržkovitě, ale i tak z toho šel mráz po zádech. I přes své mládí byl asi nadprůměrně bohatý, ale za jakou cenu?

Alina nikdy nezapomene, jak k ní Adam přišel poprvé. Určitě už jsou to dva roky, možná déle. Připadal jí milý a v duchu se zaradovala, že aspoň pro jednou to nebude dělat s nějakým tlustým smradochem, co se v ní hrubě udělá a přitom jí poprská obličej. Adam nepůsobil nervózně, jak to u klientů napoprvé bývá, spíše jen jaksi neúčastněně, jako by za sebe vyslal svého dvojníka, kterého telepaticky řídil na dálku. Ovšem jen co se usadili a domluvili cenu, hned se rozpovídal. Prý se nedávno rozešel s holkou, ale jejich vztah už byl dlouho předtím v rozkladu. Nějak se to v něm nakumulovalo, hlavně stres z práce a k tomu ten rozchod. Neuspořádaně chrlil jednu větu za druhou a nic z toho nedávalo smysl. Jedno bylo ale jasné – neměl ani jednoho kamaráda, za kterým by mohl jít.

„Zvolil jsem si vás, Alino,“ vypadlo z něj nakonec jeho monologu.

Takhle to skutečně tehdy řekl a trochu ji tím vyvedl z míry. Ani jí nevadilo, že během půlhodiny shrnul všechny své aktuální útrapy, očividně toho byl plný, ale začínala mít strach, že se přišel jen vykecat a teď nebude chtít zaplatit domluvenou taxu, když v posteli k ničemu nedojde.

Dopadlo to ale přesně naopak. Jen co se vymluvil, navrhl společnou sprchu. Tohle podstupovala jen zřídka, ale v Adamově případě k tomu nakonec svolila. Pod proudem horké vody jako by se Adamovy problémy rázem rozpustily. V šeru sprchového kouta to dokonce vypadalo, že se mu vymazaly všechny vrásky a on jako by překonal vnitřní depku. Začal ji hladit a prsty občas zasunul mezi její půlky, jako by zkoušel, co všechno mu Alina dovolí. Po chvíli mazlení se poprvé políbili.

Klienty sama od sebe nikdy nelíbala. Některým to ani nedovolila. Soulož s gumou se dala snést, ale představa ochutnávky rtů nějakého przniče s kyselým dechem se jí přičila. S Adamem to ale mělo být už od začátku jiné. Přešel rty k šíji a chvíli ji laskal tam. Pak vystoupal výše a jazykem začal zkoumat ušní boltec. V tom okamžiku zřejmě odhodil poslední zábrany.

„Chtěl bych ti ho strčit do zadečku,“ zašeptal jí do ucha.

Anální sex už sice vyzkoušela a obecně s ním neměla problém, ale s klienty to tímhle způsobem nechtěla dělat. Když ji ale tento nový Adam, navenek neoblomný a drsný manažer, kdežto uvnitř jemný a křehký chlapec, o to nyní požádal, po krátkém zaváhání souhlasila. Jestli měla porušit všechna pravidla, tak právě s tímhle princem. Dokonce ji to malinko vzrušilo, a on jako by to vycítil a znovu zajel prsty k zadní dírce.

„Počkej,“ zastavila ho a trochu se odtáhla. „Chci se na tebe připravit. Dáš mi chvílku?“

Adam už v tom okamžiku připravený byl, a to zřetelně. Ze sprchy vystoupil s dokonalou erekcí.

S mytím spěchala, jak byla sama nedočkavá. Ten večer jako by se znovu stala pannou, ovšem bez protivné nervozity a bez strachu z bolesti či krvácení.

Když do ní pronikal, postupoval velmi pozvolna, aby ji náhodou nezranil. Použili kondom a gel a tak šly pohyby překvapivě

hladce. Rychle se jeho velikosti přizpůsobila. Když se blížil vrcholu, sama si vepředu trochu pomohla. Udělali se skoro zároveň. Byla ráda, že nemusela nic hrát, to se jí s klienty často nestávalo. Opatrně z ní vyklouzl a zezadu se k ní přitiskl.

Pár vteřin nervózně koukala do šera a přitom vnímala Adamův dech a teplo sálající z jeho rozpumpovaného těla. Na postkoitální něžnosti nebyla zvyklá. Vymanila se z jeho objetí a otočila se na něj. Chvilí ho pozorovala a pak mu přešla prstem po ušním boltci.

„Máš takové zvláštní uši.“

Pobaveně na ni pohlédl. „Vážně?“

„Jo. Nemáš lalůčky. Víš to?“

Pousmál se, jako by to slyšel už mockrát.

„No fakt, nemáš žádné lalůčky.“

Usmál se znovu a ona zpátky na něj. Hezký začátek vztahu holky z internetu a bonitního klienta.

Očividně se mu nechtělo odcházet a trval na tom, že si předplatí celou noc. Ráno spěchal. Když si zapínal košili, měl už zase nasazený napjatý výraz, jako by se chystal odrazit útok armády barbarských nájezdníků. Hned jak se oblékl, chopil se phabletu a začal scrollovat nově naběhlými maily. Hranatý přístroj nervózně cinkal.

Zaplatil jí štědře, víc než žádala. Neodmítla to. Srolovala barevné bankovky a zastrčila je do kapsy u značkových tepláků. Cash byl v Unii vzácností, platidlem vyvolených, kteří měli na kontě tolik, že jim nevadilo obětovat pětadvacetiprocentní poplatek, který se při výběru z bankomatu automaticky strhával z účtu. Adam Krammer si to očividně mohl dovolit.

Když za ním zaklaply dveře, uložila si jeho číslo do mobilu jako *Adam Něžný*. Pak z kapsy vylovila ruličku a znovu přepočítala peníze. O takovém klientovi se jí ani nesnilo.

Když teď Alina na Adama vzpomíná, rázem jí to dojde. Ve škole právě probíhalo zkouškové období a se zákazníky se taky jakoby roztrhl pytel, takže si ani neuvědomila, že už se u ní Adam pár týdnů neobjevil. Jasně, říkal, že bude mít hodně práce s finišem nějakého bláznivého softwaru pro robotické nákladáky, ale extrémně náročné projekty měl i dříve. Třeba ten s platebním systémem VISA-PIP, co spouštěli vloni. Nicméně i v období největšího stresu za ní aspoň jednou týdně zašel. Nikdy to nechtěl normálně, už si na to zvykla a měla to dokonale nacvičené. Časem si pořídila rafinované pomůcky, a když měl přijít, byla vždy perfektně připravená ho okamžitě přijmout. Už dávno vyzozorovala, že jejich sex pro něj byla určitá forma mentální hygieny. Pokaždé byla ráda, že mu dopomohla nejen k orgasmu, ale taky k psychickému uvolnění. Tak proč by si najednou tuhle speciální péči odepřel? Dobrovolně určitě ne.

Ten dnešní telefonát nebyl předzvěstí ničeho dobrého.

Projížděla seznam došlých zpráv. Skutečně, minimálně za posledních tři týdny jí od Adama nepřišla ani jedna esemeska.

Džered Makowič. Tak nějak se ten chlápek, co jí dnes volal, jmenoval. Normálně má s cizími jmény problém, ale tohle jí nějak utkvělo v paměti.

Představil se jako právní zástupce Adama Krammera.

K čemu by Adam potřeboval právního zástupce? Provedl něco? Porušil nějaké zákony? Způsobil někomu nějakou škodu?

Měla spoustu otázek, ale právník v tomto ohledu nebyl vůbec sdílný. Jen se zajímal, jestli se u ní Adam náhodou předešlou noc neobjevil.

„Vážená, je nesmírně důležité, abych se s Adamem spojil.“

Cítila se v tu chvíli vyděšená k smrti. Zdálo se to neuvěřitelné. Na druhé straně linky byl nějaký advokát a volal imigrantce, co v Unii provozuje nelegální prostituci. Polilo jí horko. Do mysli se

jí okamžitě přiřítila lavina děsivých představ. Policie. Zatčení. Deportace.

„Nebojte, vám nic nehrozí,“ uklidňoval ji právník, jako by jí četl myšlenky.

Rozhodla se přejít do mírného útoku. „Jak jste na mě získal telefonní číslo?“

„No jak asi. Od Adama přece.“

„Adam vám o mně něco povídal?“

„Uklidněte se. O vás tu vůbec nejde.“

„Já jsem klidná,“ ohradila se, ale ve skutečnosti se uvnitř celá třásla. Ten chlap ji svým studeným a nadřazeným tónem neuvěřitelně štal. Nemusela mu vidět do tváře, aby jí bylo jasné, jak hluboce jí pohrdá. Určitě ji vnímal jako špinavou děvku odkudsi z Východu. Představivost jí jela naplno. Měla před očima arogantního slizkého chlápka s nagelovanými vlasy a opálením ze solárka, v drahém obleku a s nevkusným zlatým prstenem.

„Prosím, kontaktujte mě obratem, podaří-li se vám s Adamem navázat kontakt. Je to v zájmu jeho bezpečnosti,“ řekl ten Džered Makovič komisičním tónem a hned nato zavěsil.

Zanechal ji ve zcela konsternovaném stavu. Tohle je určitě její konec.

Kapitola 007

Adam se probere z mrákot a nechápavě hledí na Katy. Vůbec si nepamatuje, co se s ním stalo. Ztratil na chvíli vědomí? Stevardka ho zřejmě pohotově zachytila a zabránila tak jeho pádu.

Dívka ho odvede na volné místo, neboť se mu ještě pořád klepou kolena. Adam musí zaplatit novou jízdenku do business class. Aplikace VISA-PIP ve phabletu naštěstí funguje a platba proběhne v pořádku. Peníze ho netrápí, hlavně že sedí.

Hlavně že jede!

Napije se minerálky, kterou mu donesla stevardka, a pak začne studovat etiketu na láhvi. Je to voda ze zbytků mrtvého moře, kterou dostávají z hloubky jednoho kilometru. Viděl o tom na U-TV dokument. Všelijak to filtrují a výsledným produktem je chemicky očištěná mrtvá příroda plná minerálních životabudičů.

Katy zrovna znovu prochází uličkou. „Už je vám lépe?“

„Ano, o mnoho lépe,“ nasadí unavený úsměv.

„Tak to jsem ráda. Úplně jste mě vyděsil.“

„No, abych pravdu řekl, dnešek je celý nějaký divný.“

„Kdybyste něco potřeboval, dejte vědět,“ řekne stevardka a téměř neznatelně se pousměje. Společnost Blue Speed má zřejmě v manuálu ukotvenou předpisovou délku a šířku úsměvu.

Nikdo ze spolucestujících Adamovi nevěnuje pozornost. Má výhled na dvě, tři další sedadla, a když se vykloní víc do uličky,

vidí na šest dalších osob. Jsou to většinou manažeři v nažehlených outfitech. Kdo jiný by taky cestoval uprostřed týdne business třídou v expresním rychlovlaku.

Adam zkontroluje koleno. Rána je suchá, dokonce vypadá čistě a udělal se na ní malý stroupek. Pálení ustalo, ale kalhoty jsou v háji.

Znovu se zamyslí nad svou indispozicí. V chodbičce u dveří se mu udělalo fakt šoufl, jako by mu rázem došla šťáva ve vnitřních bateriích. S jeho metabolismem se něco děje. Možná za to můžou ty ranní exhaláty. Pár vteřin přece klečel na vozovce s nosem skoro namáčknutým k výfuku auta. Zatouží vystrčit hlavu z okna a pořádně se nadýchat čerstvého vzduchu. Vagón je ale hermeticky uzavřený a plně klimatizovaný.

Adam mrkne na LCD ceduli pod stropem. Rychlost se nyní ustálila na 351 kilometrů v hodině, přitom souprava sebou ani v nejmenším necuká. Přijde mu, jako by letěli. Uběhne minuta a nachází se o dalších pět kilometrů dál.

Podívá se na ruce. Prsty se mu viditelně třesou. Chvilí hypnotizuje křečovitě propnuté články, jako by je chtěl upřeným pohledem zklidnit, ale nezabírá to. Sevře obě pěsti.

Proboha, ruce se mu nikdy netřásly!

Měl by se znovu pokusit o navázání spojení se serverem KORPORACĚ, ale cítí se strašně unavený. Nepřítomně sleduje, jak za sklem šíleným tempem ubíhá krajina. Nemá ani ponětí, kde se nachází, kolik regionálních hranic už překonali. Pole s nějakou technickou plodinou střídá jiné pole s jinou technickou plodinou. V téhle rychlosti se vše jeví jako jedna pastelová šmouha. Další oraniště střídá nějaké satelitní sídliště rozlézající se do krajiny. Kdesi v dáli na horizontu lze tušit zbytky lesa.

„Tak už vám vyhládlo?“ vytrhne ho z rozjímání dívčí hlas.

Vzhlédne vzhůru a nad sebou opět vidí Katy natahující se po prázdné láhvi od minerálky. „No, ani ne... nebo vlastně, ano, dám si nějaké jídlo. Co byste mi doporučila?“

„Výborná je ta kukuřičná tortilla s kuřecím masem podávaná s ledovým salátem, rajčaty a italským dresinkem.“

„Aha,“ pronese zamyšleně Adam. „Tak teda jo.“

Když k němu Katy dorazí s přineseným jídlem, má opět nasažený výraz odtažitě přívětivosti. Oblečená, neoblečená. Obutá, neobutá. Po celou dobu servírování neopustí pózu profesionálního odstupu. Adam beze slov přiloží palec na indikátor DNA na svém phabletu, aktivuje tak VISA-PIP platební portál. Jediný kontakt, který mu Katy dovolí navázat.

Jídlo doslova zhltně. Možná měl brzdit, neboť po chvíli pocítí, že mu ta nálož úplně nesedla. Usrkává zelený čaj a pohledem znovu zkontroluje spolucestující. Nikdo ve voze nemluví. Většina pasažérů má na uších sluchátka a mazlí se s nějakým přístrojem. Phabletem, tabletem, slimbookem, ultrabookem. Pár konzervativních zoufalců má dokonce ještě notebook. Komu se s tím krámem chce v dnešní době ještě tahat?

Měl by taky pracovat. Nervózně sáhne po phabletu. Znovu spustí synchronizaci, ale opět bezúspěšně. Něco se muselo stát. Za normálních okolností by mu už do schránky padal jeden e-mail za druhým.

Chvíli se hrabe v e-mailové schránce. Soustředí se na data a časy u jednotlivých zpráv. Počkat! Něco tu nesedí. Otevře složku s odeslanou poštou a i tady svítí u posledního odeslaného mailu datum staré dva měsíce. Vzpomene si na ranní incident se Sanderem. Ten hajzl mu určitě smazal část pošty!

Kapitola 008

Dantos provede nezákladnější úkony osobní hygieny a vydá se na obchůzku svého království. Vyjde před zanedbané stavení, mine chatrnou stodolu a vydá se pomalým krokem přes zahradu, za níž se rozkládá rozlehlý sad. Zamíří ke zmutovaným kmínkům zakrslých hrušní. Je to raná letní odrůda a malé plody už zrají. Klidně by se vsadil, že jsou to nejranější hrušky v celé Unii. A určitě i nejsladší. Jednu si utrhne, ukrotí stopku, a aniž by se namáhal hrušku aspoň otřít, celý plod strčí do pusy. Pak dlouze žvýká.

Vrátí se zpátky k budovám a nezúčastněně obhlíží bývalý statek. Objekt pochází ještě z časů, kdy zemědělství neřídily dotace a jediné, co hospodářství drželo nad vodou, byla tvrdá práce statkáře a jeho rodiny. Na tomto místě se Dantos ukryl před vnějším světem. Tady chtěl splatit svůj dluh.

Za léta života v odloučení si vypěstoval schopnost vyvolat si sám v sobě patos. A zároveň i zášť, kvůli níž se chtěl lidstvu pomstít. Přesněji té části lidstva, se kterou obývá nejvyspělejší územní celek světa. Už dávno mu nepřijde nepřirozené, že se stydí za své člověčenství a má výčitky kvůli své minulosti ekonomického predátora.

V kapse se mu rozezná mobil. Vyloví starou Nokii 3310, telefon, který už nikdo na planetě nepoužívá minimálně dvacet let. Dlouze civí na displej a pak přijme hovor.

Konec ukázky